

Yeryüzünün Çiçeklerine

– Nihat Öner · 25 Mayıs 2010

YERYÜZÜNÜN ÇİÇEKLERİNE

Nihat Öner

Yalnızlık... Beni en çok etkileyen kelimelerden biri de bu... Yalnız, yalnız kalmak, yalnız olmak... Tek olmak şeklinde anlamıyorum. Tek olmayacaksınız, eşiniz ve arkadaşlarınız olacak. Sizin gibi olan insanlar olacak. Ama yalnız kalacaksınız ve bu size acı verecek. Kimi yerde yağınızla kavrulmuş pişeceksiniz. Metanetiniz artacak. Haklısınızdır. İnsanlar size hak vermeyecek. Siz insanlar arasında yalnızsınızdır. Ama Rabbiniz sizinledir. Sizi yalnız bırakmayacak.

Yalnızlık kelimesini bu boyut üzerinde ele alıyorum. Ama o, bazen tek anlamında da kullanılabilir. Bu anlamda ele alındığında insanı ısıtmayan, duygusallıktan, içtenlikten uzak ve soğuk bir kelime ortaya çıkıyor.

-Evde yalnız mısınız?

-Yalnızım, diyalogundaki gibi.

Bir de onun sıcak anlamına, duygusal boyutu olan ve insanı büyüleyen gizemli mahzenine doğru yol alalım. Yalnızlığı yaşayalım.

Yalnızlığın hikâyesine geçmeden önce bir - iki ön bilgiye de gerek duyuyorum. İnsanlar tek başlarına kalıp yalnızlığı yaşayabildikleri gibi, dil grubu, renk ve düşünce grubu şeklinde grup olarak da yalnız kalabilirler. Din grubu, ideoloji grubu olarak da...

Ataları Hz. Âdem'in çocukları olarak indiler yeryüzüne. Hz. Âdem ve Hz. Havva öz yurtları olan cennetten dünyaya geldiklerinde gurbet hayatını yaşamaya başladılar. Âdem oğulları o gün bugündür yeryüzünde gurbetçidirler.

Yeryüzü hayatı Âdemoğullarını değişik coğrafyalarda yaşamaya zorladı. Grup grup dağıldılar. Düşünceler oluştu. Vahyin dışında ve onun esprisine tamamen zıt düşünceler gelişti. Düşüncelerin, ırkların, renklerin savaşları oldu. İnsanlar öldü. Sürgünler yaşandı. Acı ve ıstırap dolu günler, aylar ve yıllar birbirini kovaladı durdu.

Gün bugüne geldiğinde acı ve ıstırapın en katmerli bir şekilde yaşandığı görülmektedir. Âdem'in yolunda olanların yalnızlığı iliklerine kadar yaşadıkları bir zamanda, öz yurtlarına kavuşup yalnızlığın tükenişini seyretmeye en layık olanlar da onlar.

Yalnızlık... Size benzemedikleri, sizin gibi düşünmedikleri ve sizin gibi giyinmedikleri için, size uymadıkları için yalnızlığa mahkûm ettikleriniz, anlayamayacağınız kadar yalnız değil. Siz mi yalnız bırakacaksınız? Siz mi yalnız kalacaksınız?

Yalnızlık bazen ürperti verir. Bazen korkular savuran bir canavar olur. Yalnız bazen ölüme verilen bir selam olur. Bazen her şeyin bittiği, perdelerin kapandığı, başka perdelerin de açılmayacağı korkunç bir zaman olur. Yalnızlık bazen ümitlerin bitmesi, kâbusların karabasanların göz kırptığı karanlık bir gece... Gönlü bir sevdaya adalı olanlar yalnızlığın tükenişini tebessümlerle seyrederek. Ürperten, kederlendiren, korkutan her şey karanlığın aydınlıkta çözülüşü gibi ortadan kaybolur. Yalnızlık neşe ve sevince dönüşür.

Yalnızlık kalabalığa, selamete, nura, huzura, sükûnete dönüşürken, ümit yeryüzüne bir güneş gibi doğar. Gayenin "Allah" olmasıyla başlayan serüven, gözlerin hedeflerde çivilenmesiyle, ümitlerin gönüllerde yeşermesiyle devam eder.

Yürekleri göğüslerde taşınmaz kılan, coşkun Nil nehrinin sahile vurduğu dalgalar kadar başı dik ümitler... Öyle ki bitmeyen, biriken, daha bir beliren ve katmerleşen bu ümitler, sahibini bedelini ödemeye zorlar. Bunun bedeli ise, sıkıntılar içinde bir yaşam, elem ve ıstırap içinde çile ve bütün bunlara katlanma, sabır ve sebat göstermeyle ödenir.

Yalnızlığın tükenişini seyreden adam, ümitle beslenerek çıkar insanların arasına. Ailesine ve çocuklarına her elveda deyişinde gözlerindeki ışıltı ve o derin manayı önce yüreğine gömer. Sonra bir anlam vererek çözer. Ayrılıkla kavuşmayı kucaklayan, iki uzağı yakınlaştıran ve orta çizgide buluşturan ümidi hayatının süsü olarak tanımlar.

Bahara yetişmeden gülün, güle kavuşmadan bülbülün sesine kulak verseniz, ümidin yankılanan sesini işitirsiniz. Onlar için de ümit azık olmuştur.

Şu yeryüzünde Rahman'ın huzurunda ümitle eğilir başlar. Ümitle açılır eller, göğe sunulur avuçlar. Avuçların içine ümitle parlar. Gözlerden ümitle iner gözyaşları. Ümit, gönle yayılan ve onu çepeçevre saran enerji kaynağı olur.

Başlarına örtüyü sancak yapanlar, ümitle haykırır yeryüzü sakinlerine, "bu benim özgürlüğümdür" diye. Dillerini onun zikriyle süsleyenler, ümitle "Allah" der, yeryüzü nurlansın diye.

İnançlarını başlarına taç, gönüllerine miraç edenler o ümit olmasa, yeryüzünde dalga dalga yayılan o kutlu seda susar. Yeryüzü yasa boğulur. O ümittir yaşatan ve yalnızlığı beraberliğe çeviren.

Karanlık odalar, karakollar, zindanlar oluştu anmayan yüreklerde. İnadına gerçeği örten, görmek istemeyen gönüllerde. Ve karanlık odalar genişletilerek tüm insanlığa mezar yapılmak istendi inadına. Zindanlarda yaşatılmak istendi insanlar, insanlarca (!). Yalnızlığa terk edildiler sözde. Yalnızların sahibi onları yalnız bırakmadı. Katından onlara bir nur gönderdi. "Yalnız değilsiniz" diyerek onlara arkadaşlık etti.

Ümit etmişlerdi bunun bir gün böyle olacağını. Her gün bir çiçek gibi suladılar ümitlerini yüreklerinde. Yeşerdi, büyüdü durmadan. Bir sarmaşık misali yayıldı, ağ gibi örüldü.

İnsanlığın geleceğini düşünüyorsanız, en büyük suçlu sizsiniz şu yeryüzünde. O zaman sizi susturmanın çarelerini arar kara cüceler. Bu sevdanızdan vazgeçirmek için her yol denenir. Hala kararlıysanız, bunu hayatınızla ödersiniz.

Ne demek insanlığın kaybedilmiş onurunu ve şerefini iade etmek? Ne demek geleceklerini düşünmek? Aydınlığa, gerçeğe karşı durdukları için kara, geleceği göremeyecek kadar kör, ileri görüşlülükte sıfır ve her şeyi kaba kuvvete dökme arzularından, ilme karşı saldırıyı düşündüklerinden ve acizyetlerinden ötürü cüce olan bu mihraklar, bizi bu amacımızı gerçekleştirmekten alıkoymaya çalışacaklardır.

Sözde onlar zaten düşündüklerinizi yapmaya çalışıyorlar. Sizin bu sahada yeriniz yok. Ve yakılır ateşler, ateş hendekleri tutuşturulur. Vazgeçinceye kadar bu sevdanızdan, tehditler savrulur yüzünüze.

Korku düşerse yüreğinize, ümidinizi yitirdiniz demektir. Yalnızlığınızı düşündüğünüz anda, bindiğiniz korku treni sizi biraz daha yaklaştırmıştır, yüzleri yalayan çılgın alevlere. Ve korku yüreğinizde kaynayan kazan olmuştur. Ve ümit çiçekleriniz, solmuş yüzleriyle bakar sizlere. O da yüreğinizi yakan ateş

olmuştur şimdi.

Yalnız bile olsanız, yalnız olduğunuzu düşünmeyeceksiniz. Korkular kapınızı çaldığında, kapıyı açmayacaksınız. Ümitleriniz kapıda kaçış için fırsat kollamaktadır. Korkuya kapıyı açtığınızda, ümitlerinizi yitirdiniz demektir.

Olup bitenler, oldu-bittiye getirilenler... Yakılan canlar, çalınan çanlar, susturulmaya çalışılan ezanlar, ezilenler, feryatlar, dökülen kanlar, kapı dışarı edilen öğrenciler, kapı içeri edilen mahkûmlar, soylular, soysuzlar, yıldızları koparılmış gökyüzü, delinmiş ozonlar...

Ve koparılan çiçekler... Yeryüzünün çiçekleri... Ümitle yüzlerini güneşe çeviren, yalnız da olsalar bunu hissetmemeye çalışan nur abideleri. Koparıldıkça çoğalan çiçekler, yeryüzü ve gökyüzü sizden yana! Yeryüzüne o güzel çehrenizle tebessümler dağıtmaya devam edin! Varsın devam etsin yamyamların "tamtam"ları...